

† **IOAN,**
Din mila lui Dumnezeu,
Arhiepiscop al Covasnei și Harghitei

***Iubitului nostru cler, cinului monahal
și drept-credincioșilor creștini, har, milă și pace
de la Dumnezeu Tatăl, iar de la noi,
părintească binecuvântare.***

*„Și, grăbindu-se, au venit și
au aflat pe Maria și pe Iosif
și pe Prunc culcat în iesle.” (Luca 2, 16)*

Iubiți frați creștini,

Binecuvântat să fie Bunul Dumnezeu că, după călătoria duhovnicească din acest post, am ajuns azi cu toții la peștera din Betleem să aducem închinare Pruncului Iisus- Fiul lui Dumnezeu.

Iată, ne-am alăturat și noi azi magilor, păstorilor și îngerilor.

Ce sfântă comuniune aici, în această peșteră, unde s-a întâlnit Cerul cu pământul!

Ce mare har am primit azi, să fim alături de îngeri, să cântăm și să-L slăvim pe Hristos împreună!

O, cât s-au minunat și azi îngerii lui Dumnezeu văzându-L pe Hristos Prunc, chiar aici, în peștera altarului bisericii noastre!

Pregătind Jertfa cea fără de sânge, preotul zice cu evlavie: „ *Și venind steaua, a stat deasupra unde era Pruncul* ”.

La acest praznic împăratească suntem în fața unei comuniuni cosmice: Pruncul Iisus adună în jurul Său lumea cerească prin îngeri, umanitatea prin păstori și, prin stea, nemărginitul univers.

Toate I s-au închinat Lui!

Aici, în sfânta biserică, Îi aducem și noi azi cuvenita închinare, laudă și mulțumire pentru că ne-a chemat la acest binecuvântat ospăț cosmic.

Bucuria Nașterii Domnului a pătruns întreaga substanță a creației- de la cele din înaltul cerului, până la cele din adâncul pământului- coborându-Se Hristos în peștera Betleemului. Toiagul păstorului din Betleem nu reprezintă altceva decât un axis mundi în jurul căruia s-a creat lumea.

Aici s-au auzit glasuri îngerești: „*Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!*” (Luca 2,14).

Iată darurile cu care ne așteaptă Hristos la acest praznic: pace pe pământ și între oameni bunăvoire .

Iubiți frați și surori în Domnul,

Aceste cuvinte îngerești s-au auzit în urmă cu peste două mii de ani în Betleemul Iudeii.

O, cât de actuale și necesare ne sunt și astăzi! Câte războaie sunt pe pământ și azi și câtă vrajbă între frați!

Unde este pacea din lume și unde este bunăvoirea dintre oameni?!

E atâta vrajbă între popoare, între oameni, între frați, între părinți și copiii lor!

Iată, ne cheamă azi Hristos Pruncul, aici, să ne împărtășească din darurile Sale – pace și bunăvoire.

Magii I-au adus aur, smirnă și tămâie, iar ***Hristos ne aduce pace și bunăvoire- darurile veșniciei.***

Însă, ne-a mai adus azi Hristos un dar de mare preț: acela ***al nașterii întru veșnicie.***

Prin Nașterea Sa, Hristos pune în fiecare prunc născut darul nașterii întru veșnicie. De acum, ***pruncii nu mai mor; de acum, mamele nu mai nasc prunci care vor muri, ci nasc fii ai veșniciei cerești.***

Iubită mamă creștină, de acum, fiii tăi nu vor mai fi semănați în țărână, ci îi va lua cu El Fiul lui Dumnezeu - Prunc azi- și vor fi și ei fii ai Celui Preaînalt.

Fiii pe care îi ții tu azi pe brațele tale, mâine, pe aceștia, îi va ține Avraam la sânul său.

Maica Domnului – Fecioara Maria – s-a învrednicit de a naște Izvorul Vieții – pe Hristos Domnul, iar tu, dulce mamă, ***naști de azi viață- fii ai veșniciei.***

O, ce mare dar să naști viață!

Tu, iubită mamă creștină, ești de azi brațul lui Dumnezeu cu care a frământat țărâna din care l-a făcut pe Adam.

Tu ești chemată să lucrezi azi împreună cu Dumnezeu pe același ogor, să rodești țărâna în care seamănă Dumnezeu darul veșniciei, darul vieții veșnice.

O, mamă, tu ții pe brațele tale o fărâmiță din veșnicie!

O, ce brațe binecuvântate! De aceea ți le sărut și le ud cu lacrimile recunoștinței, pentru că mi-ai dat lacrima veșniciei.

Nu suntem născuți din piatră, ci din lacrimă de mamă și har dumnezeiesc; lacrima și harul sunt daruri veșnice.

Brațele tale, iubită mamă creștină, sunt corabia cu care ne treci tu pe noi – fiii tăi – pe marea lacrimilor, la limanul cel liniștit al Împărăției lui Dumnezeu.

Iubiții mei, priviți cât de bucurăoasă este o mamă care-și ține pe brațele sale pruncul ei! De ce este oare așa de bucurăoasă?!

Pentru că *ea știe că pruncul ei seamănă cu Pruncul Mariei din umila iesle a peșterii din Betleem.*

Prin ochii pruncului, mama vede cerul; ochii pruncului sunt ferestre prin care mama vede umbra veșniciei.

De la acest Praznic, fiecare mamă creștină primește darul veșniciei, pe care te rog, iubită mamă creștină, să nu-l ucizi, să nu ucizi veșnicia!

Iubiți frați creștini,

Taina Întrupării Fiului lui Dumnezeu a fost propovăduită de Sfinții Apostoli și de ucenicii lor la toate neamurile.

Sfântul Apostol Pavel îi spune ucenicului Timotei: „(...) mare este taina dreptei credințe; Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, S-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, S-a înălțat întru slavă.” (1 Tim 3, 16).

Iată o adâncă sinteză făcută de Sfântul Apostol Pavel, care a rămas în scris și pentru noi cei de azi; ***o rază de lumină peste marea taină a Întrupării Fiului lui Dumnezeu.***

Sfinții Apostoli au dus în lume Evanghelia lui Hristos- învățătura Sa- dar și darurile aduse de El omului căzut în păcat: „Poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor care ședeau în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit.” (Mt 4, 16; Is. 9, 1).

Ce lipsea pe pământ la venirea lui Hristos?!

Lumina! „Eu sunt lumina lumii” va spune Hristos (In 8, 12).

Unde stătea poporul ? În întuneric!

Hristos aduce cu Sine acea lumină hristică ce pătrunde în substanța și esența întregii creații; nu numai celor vii, ci și celor morți.

În întuneric, moartea se lupta cu veșnicia omului. Hristos îi va ridica și pe cei din morminte dăruindu-le lumină și viață, iar celor vii le aprinde în inimă candela vieții și luminii veșnice.

Ce mare taină: soarele strălucea, mângâind cu ale sale raze pământul; și totuși pe pământ era întuneric!

O, soare, ce lumină ai tu de nu poți alunga întunericul?!

O, soare, cât de slăvit ai fost tu de poeți și de „zei”, dar iată că totuși ai pierdut lupta cu întunericul!

Azi ne-a răsărit, iubiților, Soarele dreptății, a Cărui lumină aduce pace, dreptate și biruie întunericul și moartea.

O singură lumină strălucește în univers, ***un singur „Soare”- Hristos Domnul. Astăzi a răsărit slava Lui și a Celui Care ni L-a trimis în dar.***

De acum să cântăm cu Isaia profetul: „Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați (...) căci cu noi este Dumnezeu!” (Is. 8, 9-10).

Cât de mult s-a bucurat în duhul și acest mare prooroc al Vechiului Testament!

Lui i s-a descoperit venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu și că Se va naște dintr-o Fecioară: „Iată Fecioara va avea în pântece și va naște Fiu și vor chema numele Lui Emanuel care se tâlcuiește :Cu noi este Dumnezeu.” (Is. 7, 14; Mt. 1, 23).

Cât de curată și plină de bucurie era inima profetului Isaia care a trăit cu opt secole înainte de Hristos!

El trăiește un prezent veșnic lângă Dumnezeu. El zice „ cu noi este Dumnezeu” și nu „cu noi va fi Dumnezeu”.

O, bătrânule profet, cele date ție a le grăi de Domnul puterilor celor de Sus, s-au împlinit în urmă cu două mii de ani; de atunci, tu ai trăit prezența bucuriei dumnezeiești a harului.

Bătrânul profet s-a bucurat în duhul de Nașterea lui Hristos. ***L-a mângâiat Dumnezeu trecând peste timp, timpul n-a fost o stavilă între Dumnezeu și profet, căci i-a dat bucuria Nașterii Fiului Său cu opt secole mai înainte față de urmașii săi.***

Isaia a ajuns prin har cu opt secole mai devreme la porțile veșniciei. Dacă Isaia grăiește la viitor despre Nașterea lui Hristos, iar noi la trecut, totuși azi trăim aceeași bucurie cu bătrânul profet în acest ***prezent veșnic al bucuriei. Biblia nu este o istorie a unei lumi apuse, ci istoria veșniciei.***

Bucurați-vă astăzi împreună cu Fecioara Maria care s-a făcut tron ceresc, Maică a lui Dumnezeu, bucurați-vă cu îngerii și cu bătrânul profet Isaia.

„*Cu noi este Dumnezeu*” grăia profetul, dar se pune cuvenita întrebare: noi, mai suntem azi cu Hristos Domnul?!

El este și azi, aici, în Sfântul Potir; vine la noi să Se aducă pe Sine ca *merinde pentru viața veșnică*. Ne cheamă la masa Sa cea sfântă, la Cina Sa.

O, câți din noi mai venim azi la acest Ospăț Ceresc?!

Sfântul Apostol Pavel le spune Filipenilor că Hristos: „*S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând*” (Filip. 2, 7), adică S-a făcut frate și prieten cu mine și cu tine.

Dar cu dumnezeirea Sa cum rămâne?

„*Fiul rămâne tot Ipostas tainic și în aceeași relație eternă de Născut din Tatăl*”, ne spune Părintele Dumitru Stăniloae.

„*Prunc Se face Făcătorul!*” *Câtă deșertare, câtă coborâre a Făcătorului ca să ne poată ridica pe noi și firea noastră din căderea cea din veșnicie!*

Dumnezeu nu lasă să piară nimic din ceea ce El a creat din iubire.

Dumnezeu, prin om – în care Și-a deșertat iubirea Sa- dorește să umple universul de iubire.

Până la Nașterea lui Hristos, viața omului căzut „*în latura și umbra morții*” ***începea și se sfârșea între două lacrimi: naștere și moarte.***

Cât este viața omului pe acest pământ?!

Cât o lacrimă!

Romanul vieții mele, sunt convins că, poate fi scris pe fața unei lacrimi.

Nu suntem legați de pământ pe veșnicie, căci pământul nu este altceva decât o frunză ce plutește pe lacrimile noastre în univers.

Pământul este singurul loc în univers unde a căzut o lacrimă a lui Dumnezeu și l-a sfințit cu lacrima Sa.

Să nu vărsăm pe el, iubite mame, sânge de copil, ci lacrimile pocăinței.

Încă mai avem azi dreptul de a plânge, căci lacrimile pocăinței sunt mugurii mântuirii noastre.

Înainte de a cădea în veșnicie, să cădem în Iordanul pocăinței.

După cum marea sărută uscatul cu valurile sale, tot așa omul Îl sărută pe Dumnezeu cu lacrimile pocăinței. Lacrima face parte din limbajul non verbal al omului, lacrima fiind limba pe care o înțelege cel mai bine Dumnezeu.

Cu acest praznic, noi, creștinii intrăm în era nemuririi- nașterea nemuririi. Nașterea lui Hristos a transfigurat istoria și toată creația Sa. Prin Nașterea Sa, Hristos a sfințit timpul și de atunci nici timpul nu mai moare, ci se odihnește în veșnicie.

Iubiți credincioși,

În zilele acestea au trecut prin biserici și pe la casele frățiilor voastre colindători; ei au adus în inimile noastre bucuria Nașterii Pruncului Iisus.

Sfântul Apostol Pavel le scria Filipenilor aceste cuvinte pe care și eu vi le adresez frățiilor voastre astăzi împreună cu Apostolul: „*Bucurați-vă pururea întru Domnul! Și iarăși zic: bucurați-vă!*” (Flp 4, 4), mai ales astăzi, căci „ *Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr*” (In 1, 14).

Bucurați-vă că azi, altarul bisericii noastre s-a făcut peștera din Betleem.

Să aducem și noi doxologii cu cetele cerești Pruncului Iisus și Maicii Domnului care s-a învrednicit să-L nască, să-L crească și să ni-L dăruiască prin voia Tatălui spre mântuirea noastră.

Hristos a venit în lume să mângâie pe omul cel căzut, să-i lege rănilor cele de moarte făcute prin păcat și să-l ducă pe om în casa Tatălui Său Cel Ceresc.

A venit în lume Hristos întru smerenie, Și-a trăit viața pământească curată ca a unui copil și plină de dăruire ca a unui păstor Ce Și-a dat viața pentru salvarea turmei Sale. De aceea va spune mai târziu Hristos: „*De nu vă veți întoarce și nu veți fi ca pruncii, nu veți intra în Împărăția Cerurilor.*” (Mt 18, 3).

A umblat mereu pe cărările acestei lumi, căutându-Și oile pierdute, rătăcite și rănite de păcat. Și dacă „*vulpile își aveau vizuinile lor, păsările cerului cuiburi, Fiul Omului nu avea unde să-Și plece capul.*” (cf. Mt 8 ,20).

Fără credință, în fața tainei Întrupării am rămâne fără niciun grai, nepricepând cum „*cu totul a fost între cei de jos și de cei de Sus nu S-a depărtat Cuvântul Cel necuprins*”, că pogorârea lui Dumnezeu n-a fost cu mutare din loc, ci naștere din Fecioară (cf. Acatist. Bunevestiri).

Fecioara care „ *astăzi, pe Cel mai presus de ființă- L naște*”, va rămâne neclintită chemării celei de Sus. ***Maicii Domnului i s-au dat cheile pământului.***

Maica Domnului va fi alături de Pruncul Dumnezeiesc, apărându-L, fugind cu El în Egipt să-L scape de sabia lui Irod, dar împlinind întru toate cuvintele Fiului Său, chiar atunci când îi va spune că drumul Său pe acest pământ se va sfârși pe Golgota.

Maica Domnului s-a bucurat și a plâns împreună cu Fiul său, acesta fiind drumul mamei: între bucurie și lacrimă.

Maica Domnului va rămâne bucuria Apostolilor și mângâierea tuturor celor înlăcrimați din această lume, Maica orfanilor și a mamelor îndurerate.

Acum, la acest Praznic Dumnezeiesc vă trimit și eu aceste cuvinte care să vă fie spre mângâiere și spre sfântă aducere aminte că, ***în urmă cu mai bine de două mii de ani, pentru noi a venit Hristos, Fiul lui Dumnezeu, să ne ridice din umbra morții.***

Adăugați la rugăciunile voastre milostenia, mângâierea și ajutorarea fraților ce sunt în suferință și în mari nevoi.

Nu lăsați casă nemângâiată azi, nimeni să nu fie azi trist, nimeni să nu mai plângă, ci să-L întâmpine cu bucurie pe Hristos –Bucuria noastră.

Rog pe Bunul Dumnezeu să-Și reverse harul și pacea peste țara noastră și peste toți fiii ei.

Trăiți iertându-vă, ajutându-vă și iubindu-vă cu iubire sfântă.

***Al vostru, al tuturor,
de tot binele voitor***

***† Ioan,
al Munților***